

HỒI 03

ĐỒNG THUYỀN TƯƠNG TRỢ

Chạy trốn không ngơi nghỉ.

Bóng tối đã trùm lên. Trong bóng tối chỉ nghe có tiếng thở dốc, tiếng hai người đang thở dốc.

Tiếng động đã ngừng hẳn lại, hai người đã ngã xuống.

Bất kể mặt đất khô ráo cũng tốt, ướt nhẹp cũng tốt, bọn họ hoàn toàn không có lựa chọn.

Nhất định phải nằm dài ra, dù lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết có để ngang trên cổ họng đi nữa, cũng phải nằm dài ra.

Hiện tại dù có dùng hết lực lượng trên đời này, cũng không cách nào làm bọn họ bước tới trước một bước.

Trong bóng tối nhìn tới, mỗi cách vài cây, lại có một điểm lân tinh đang lấp lánh.

Lân quang rất yếu, tuy trong bóng tối đen kịt đó, cũng phải chú ý lắm mới thấy được.

Chỉ cần có chút ít khoảng trời lộ ra, lân quang lập tức biến đi.

- Theo những điểm lân quang mà đi, sẽ ra khỏi được nơi đây?

- Ừ.

- Ông có chắc không?

- Ừ.

Độc Cô Mỹ tuy đã mệt ngất không nói được ra lời, nhưng lão còn không thể không trả lời, bởi vì lão biết Lục Tiểu Phụng sẽ cứ hỏi tiếp.

- Ta tuyệt đối chắc chắn.

Lão thở hắt hắt nói:

- Bởi vì chỉ cần người nào có hiệp ước với bọn họ, bọn họ sẽ nhất định không bán đứng người đó.

- Bọn họ là ai?

Lục Tiểu Phụng quả nhiên lại hỏi:

- Có phải là người trong sơn trang không?

- Ừ.

- Sơn trang gì? Ở đâu?

Lục Tiểu Phụng còn đang hỏi:

- Ông đã có hiệp ước gì với họ?

Độc Cô Mỹ không trả lời, nghe tiếng hô hấp của lão, hình như lão đã ngủ rồi.

Bất kể lão đã ngủ hay chưa, hiển nhiên lão đã quyết tâm từ chối, không trả lời những câu hỏi đó.

Lục Tiểu Phụng hình như cũng thấy mình hỏi nhiều quá, chàng đã cảm miệng lại, chàng muốn nhắm mắt ngủ một giấc.

Nhưng chàng không ngủ được.

Lân quang lấp lánh lúc gần lúc xa.

Cặp mắt của chàng đã quá mệt mỏi, ngay cả khoảng cách xa gần cũng không phân biệt được, tại sao chàng còn không ngủ được?

Chỉ có ở trong bóng tối tuyệt đối, mới nhận ra được những ám hiệu chỉ đường đó, nếu dùng đuốc soi, ngược lại sẽ không thấy gì cả, ban ngày lại càng nhìn không ra.

Điều đó chỉ sợ ngay cả Tây Môn Xuy Tuyết cũng không ngờ được, vì vậy, y sẽ nhất định không đi trong bóng tối đen kịt.

Có phải Độc Cô Mỹ thật tình đưa chàng lại sơn trang không?

Lão có hiệp ước, còn mình thì không, mình lại đó, bọn họ có chịu nhận mình hay không?

... Nơi đó có thật an toàn bí ẩn không? Ngay cả Tây Môn Xuy Tuyết cũng tìm không ra được sao?

... Tại sao nơi đó chỉ có người chết mới đến được?

Lục Tiểu Phụng không ngủ được, bởi vì trong lòng chàng đang có quá nhiều nút thắt không gỡ ra được, một nút thắt, một mê hoặc?

Bóng tối tuyệt đối, chính là yên tĩnh tuyệt đối.

Hô hấp của Độc Cô Mỹ cũng từ từ biến thành đều đều, trong bóng tối nghe ra thậm chí còn giống như âm nhạc:

- Muội muội bội trước nê oa oa

(Em bé công búp bê bằng đất sét)

Oa oa khóc liều khiêu ma ma

(Búp bê khóc lóc đòi mẹ)

Thụ thượng đích tiêu điều tiêu ha ha...

(Con chim nhỏ trên cây cười ha ha)

Không biết tại sao, Lục Tiểu Phụng lại từ tiếng hô hấp của lão già lục thân bất nhận này mà nhớ lại thời thơ ấu của mình.

Chính chàng cũng cảm thấy buồn cười, nhưng chàng cười không ra tiếng bởi vì chính ngay lúc đó, trong bóng tối bỗng nổi lên tiếng rú thê thảm.

Tiếp theo đó lại ầm lên một tiếng, thân người nào đó đã nảy lên, rồi lại rớt xuống nặng nề trên bùn đất.

- Phải ông không?

Lục Tiểu Phụng thất thanh hỏi.

Không ai trả lời.

Một hồi thật lâu, trong bóng tối mới có tiếng của Độc Cô Mỹ rên rỉ, hình như lão đã bị thụ thương.

Người nào đã ám toán lão trong bóng tối?

Lục Tiểu Phụng cảm thấy tim mình đập mạnh lên, cổ họng khô ran, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, trong bóng tối thò năm ngón tay không thấy này, chàng chẳng thấy được gì cả. Lại một hồi thật lâu nữa, mới nghe có tiếng Độc Cô Mỹ rên rỉ:

- Rắn... rắn độc.

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi:

- Sao ông biết đó là rắn độc?

Độc Cô Mỹ nói:

- Ta bị nó cắn chỗ đó, không thấy đau tí nào, chỉ thấy tê thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vết thương nằm đâu?

Độc Cô Mỹ nói:

- Trên vai ta đây.

Lục Tiểu Phụng mò mẫm, mò tới vai trái của lão, chàng xé áo lão ra, sờ thấy có một cục u nổi lên, bèn cúi đầu xuống đưa miệng lại, dùng sức hút mạnh, cho đến lúc Độc Cô Mỹ la lên mới thôi.

- Ông đã thấy đau rồi phải không?

- Ừ.

Nếu đã cảm thấy đau, hiển nhiên chất độc ở vết thương đã bị hút hết ra.

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi nói:

- Nếu ông còn ngủ được, thì ngủ một chút đi, nếu ngủ không được thì ráng thêm một chút, trời cũng sắp sáng rồi.

Độc Cô Mỹ rên rỉ một hồi, lâu thật lâu, lão bỗng nói:

- Người vốn không cần phải làm như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao?

Độc Cô Mỹ nói:

- Hiện tại người đã biết đường ra khỏi đây, tại sao còn không bỏ ta ở đây mà đi cho rồi?

Lục Tiểu Phụng cũng trầm tư một hồi thật lâu mới trả lời:

- Không chừng bởi vì ông còn biết cười.

Độc Cô Mỹ không hiểu.

Lục Tiểu Phụng chậm chậm nói tiếp:

- Tôi thấy một người còn cười được, thì không thể coi là một người lục thân bất nhận.

Trời sáng, lân quang chỉ đường lập tức sẽ biến đi chẳng còn thấy đâu.

Hiện tại trời sắp sáng, Lục Tiểu Phụng cũng đã nghỉ ngơi được tí đỉnh.

Có những người tinh lực như ánh lửa lập lòe ngoài hoang dã, tùy thời tùy lúc đều có thể chạy bùng lên lại.

Lục Tiểu Phụng là hạng người đó.

Lần này, tinh lực vừa được nhen nhúm lên của chàng còn chưa bị cháy hết, chàng bỗng phát giác ra, bọn họ đã thoát ra khỏi khu rừng ăn thịt người đó!

Phía trước là khoảng trời xuân sắc, ló ra từ dãy núi xanh rì xa xa, gió thổi nhẹ đem theo hương hoa cây cỏ từ xa lại, sương đọng lấp lánh dưới ánh mặt trời như cặp mắt của tình nhân vừa mới yêu.

Lục Tiểu Phụng dụi mắt mấy cái, chàng cơ hồ không dám tin đây là sự thật, đây phải là kỳ tích, phải là trong mộng.

Không lẽ chàng đang từ trong mộng tỉnh dậy, rồi lại vào một cơn mộng khác?

Độc Cô Mỹ đang nằm phục trên lưng chàng, hô hấp cũng trở thành dồn dập, lão bỗng hỏi:

- Phía trước có cây tùng nào thật lớn không?

- Có.

Một cây cổ tùng đang đứng một mình trước vách đá, cách biệt hẳn với đám rừng rậm đằng xa, làm như không thèm chung hàng ngũ với đám cây phàm tục đó.

- Dưới cây tùng có phải có một tảng đá lớn?
- Có.

Một tảng đá xanh lớn như một cái bàn, chất lượng thuần mỹ, mềm mại như ngọc.

Lục Tiểu Phụng bước tới ngòi xuống tảng đá, chàng thả người chàng đang cõng trên lưng xuống, rồi mới thở phào ra một hơi dài, nói:

- Rất cuộc mình cũng đã thoát ra được.

Độc Cô Mỹ thở dốc nói:

- Chỉ tiếc là nơi đây vẫn còn chưa phải là nơi an toàn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôi còn chưa bị khu rừng ăn thịt này nuốt chửng đi.

Độc Cô Mỹ nói:

- Chỉ tiếc là ngươi tùy thời tùy lúc có thể bị chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cười khỏ nói:

- Ông có thể nói vài câu nghe êm tai một chút được không?

Độc Cô Mỹ cười cười nói:

- Ta chỉ bắt quá muốn nói cho ngươi nghe một chuyện.

Lục Tiểu Phụng đang dỏng tai nghe.

Độc Cô Mỹ nói:

- Trên đời này chẳng còn ai cứu được ngươi, nhưng ngươi lại cứu được ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao?

Độc Cô Mỹ nói:

- Lúc này ngươi cứu ta, cũng đồng thời cứu luôn cả ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông không có ý đem tôi lại cái sơn trang đó sao?

Độc Cô Mỹ gật gật đầu nói:

- Nhưng hiện tại ta đã thay đổi chủ ý, bởi vì dù ta có là lục thân bất nhận tới đâu chẳng nữa, ta cũng còn là người.

Lão nhìn đăm đăm vào Lục Tiểu Phụng, ánh mắt sắc bén bỗng biến thành nhu hòa:

- Trong hoàn cảnh như vậy, người còn chưa bỏ ta mà đi, thì hiện tại dĩ nhiên ta không thể bỏ người mà đi.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Người phải có tính người, tính người phải có một mặt thiện lương, đối với chuyện đó, Lục Tiểu Phụng tràn đầy tin tưởng.

Dưới gốc cây còn có một tảng đá nhỏ hơn. Độc Cô Mỹ lại nói:

- Người lại đẩy khối đá ấy lên, phía dưới ắt có một cái rương.

- Có.

Cái rương làm bằng gỗ đẵn, trong đó có một cục thịt nấu chín, một con gà, một bình rượu, một bao thuốc trị thương, còn có một cái còi và một phong thư.

Cái còi hình thù rất kỳ dị, màu sắc của bì thư và phong thư cũng rất kỳ dị, xem ra như da mặt người chết. Phong thư đề chín chữ:

“Thôi còi, nghe hồi âm, theo đó mà đi”.

Lục Tiểu Phụng uống hớp rượu:

- Rượu ngon.

Chàng thở ra một hơi khoan khoái:

- Xem ra những người này suy nghĩ thật là chu đáo.

Độc Cô Mỹ nói:

- Bọn họ không những kế hoạch chu đáo, mà cũng rất có tín nhiệm, người chỉ cần có hiệp ước với bọn họ, họ nhất định sẽ phụ trách đem người đến sơn trang.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi lại hỏi:

- Hiệp ước gì?

Độc Cô Mỹ nói:

- Hiệp ước cứu mạng.

Lần này lão không tránh né câu hỏi, vì vậy Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Sơn trang gì?

Độc Cô Mỹ nói:

- U Linh sơn trang.

U Linh sơn trang.

Nơi đó chỉ có người chết mới tới được.

Lục Tiểu Phụng cảm thấy lòng bàn tay lạnh ngắt, chàng lại nhin không nổi hỏi lão:

- Không lẽ nơi đó toàn là u linh của người chết sao?

Độc Cô Mỹ cười cười, cười rất thần bí, lão chậm chậm nói:

- Chỉ vì nơi đó toàn là u linh của người chết cho nên mới không có người sống nào tìm được tới, lại càng không có người sống nào dám đặt chân vào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn ông thì sao?

Độc Cô Mỹ càng thêm thần bí, lão nhẩn nha nói:

- Nếu ta đã đi vào đường chết, dĩ nhiên là không chết không được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu đã không chết không được, dĩ nhiên là thành người chết rồi.

Độc Cô Mỹ nói:

- Hiện tại ngươi cũng đã hiểu rồi đấy.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Tôi không hiểu, không hiểu tí nào cả.

Còi đang nằm trong tay chàng.

Chàng bất giác đưa lên miệng thổi nhẹ một cái, tiếng còi bỗng ré vang lên, âm thanh thật kỳ dị, Lục Tiểu Phụng giật nảy cả mình lên.

Chính ngay lúc đó, xa xa bỗng có tiếng còi tương tự truyền lại, phương hướng ở chính Đông.

Núi non vắng lặng, muốn phân biệt ra thanh âm tiếng còi ở đâu cũng không phải chuyện khó.

Bọn họ đi theo tiếng còi, càng đi càng lên cao, bốn bề mây trắng lững lờ, người của bọn họ đã biến vào trong đám mây mù.

Uống được nửa bầu rượu, ăn được nửa con gà, Lục Tiểu Phụng cảm thấy đường xá có xa xôi đến đâu vẫn còn cứ đi được.

Tình cảnh của Độc Cô Mỹ càng lúc càng tệ, Lục Tiểu Phụng đã ngửi thấy mùi thối từ vết thương trên người lão bốc ra.

Nhưng Lục Tiểu Phụng vẫn không màng gì.

- Tây Môn Xuy Tuyết dĩ nhiên không phải là kẻ điếc.

- Dĩ nhiên là không.

- Dĩ nhiên y đã nghe được tiếng còi.

- Ừ.

- Vì vậy y rất có thể theo tiếng còi rượt tới đây.

- Có thể.

- Hiện tại người đã biết đường vào rồi, người cứ thả ta ở đây thì tốt hơn.

Gương mặt của Độc Cô Mỹ vì đau đớn mà nhăn nhúm lại:

- Người đi một mình nhanh hơn, huống gì, ta không xong rồi, dù có đến đó được, cũng không chắc sống thêm được lâu.

Lão nói đây là thực tình, nhưng Lục Tiểu Phụng hình như không nghe thấy gì cả.

Chàng đi càng nhanh, mây trắng bỗng ở dưới chân bọn họ, mắt chàng bỗng thấy ra mọi sự rõ ràng trước mặt.

Phía trước là một khoảng trời xanh ngắt, và dãy núi xa xa như tranh vẽ.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng chìm xuống, chìm xuống thật sâu.

Phía trước mặt chàng là một cái vực thẳm sâu muôn trượng không thấy đáy, dãy núi xa xa như tranh vẽ kia, tuy ở trước mặt, nhưng không còn đường nào để đi tới.

Chàng nhặt một cục đá ném xuống, ngay cả một tiếng vọng lại cũng không nghe thấy.

Mây trắng lững lờ phía dưới, chẳng thấy gì cả, ngay cả một cái bóng u linh của người chết cũng không thấy.

Không lẽ U Linh sơn trang là ở phía dưới hang sâu muôn trượng ấy sao?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Muốn đến U Linh sơn trang, xem ra không phải là chuyện khôn khổ gì, chỉ cần nhảy xuống đó, bảo đảm sẽ thành người chết thôi.

Độc Cô Mỹ thở dài nói:

- Người thử thôi còi thêm lần nữa xem?

Tiếng còi điếc tai, phá đi bầu không khí tịch mịch, cũng phá luôn cả đám mây trắng.

Trong đám mây bỗng có một người xuất hiện.

Trời xanh trên cao có mây trắng, dưới vực sâu cũng có mây trắng, người này?

trong đám mây trắng, tựa như lững lờ trong không trung.

Hạng người nào có thể đứng chơ vơ giữa tầng mây?

Người chết? U linh của người chết?

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi, chàng bỗng phát hiện ra người này đang di động, di động thật nhanh, tựa như đi trong gió, chớp mắt đã thấy được y phục trên người y màu gì, cũng phải thấy được khuôn mặt của y ra sao.

Nhưng y không có mặt mũi gì cả. Gương mặt của y đã bị người ta chém phẳng lì.

Người chưa chính mắt trông thấy y, nhất định không thể nào tưởng tượng ra được gương mặt đó ra sao.

Lục Tiểu Phụng tuy lá gan không nhỏ, nhưng chàng vừa trông thấy gương mặt đó đã bủn rủn cả chân tay, cơ hồ muốn sút chân rớt xuống vực sâu muôn trượng kia.

Chàng có thể cảm thấy Độc Cô Mỹ nằm trên lưng mình đang run lên bần bật.

Chính ngay lúc đó, người này đã đến trước mặt bọn họ, đến thật nhanh.

Tuy đang đi lên đỉnh núi, thân hình người này vẫn di động nhẹ nhàng phiêu dưởng, bàn chân cách mặt đất ít nhất là nửa thước!

Lục Tiểu Phụng vốn vẫn nghĩ rằng ba người khinh công cao nhất trong giang hồ là Tư Không Trích Tinh, Tây Môn Xuy Tuyết và mình.

Hiện tại chàng mới biết là mình đã lầm.

Người này khinh công thân pháp quái dị như gương mặt của y, trừ khi chính mắt trông thấy, còn không thật không thể nào tưởng tượng ra được.

Hiện tại y đang nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Phụng, cặp mắt xem ra giống như hòn núi lửa đang phún ra nham thạch nóng bỏng chết người.

Đối diện với một người như vậy, Lục Tiểu Phụng thật không biết nên nói gì cho phải.

Độc Cô Mỹ bỗng hỏi:

- Ông có phải là Câu Hồn sứ giả trong U Linh sơn trang không?

Lão thấy người này gật gật đầu, lập tức nói tiếp:

- Ta tên là Độc Cô Mỹ, hôn phách của ta đã đến đây rồi.

Người này rút cuộc mở miệng ra nói:

- Ta biết, ta biết ngươi sẽ đến thôi.

Y nói chuyện rất chậm, giọng nói quái dị mà khỗ sở, bởi vì y không có miệng.

Người nào chưa từng gặp y, sẽ không bao giờ tưởng tượng ra một người không có miệng ăn nói ra làm sao.

Độc Cô Mỹ không dám nhìn đến y, lão sợ mình nhìn không nổi sẽ mưa ra.

Câu Hồn sứ giả bỗng cười nhạt nói:

- Người không dám nhìn ta? Có phải vì ta quá ghê tởm?

Độc Cô Mỹ lập tức phủ nhận, lão gượng cười nói:

- Không phải tôi...

Câu Hồn sứ giả nói:

- Nếu không phải thì nhìn ta nói chuyện đây, nhìn mặt ta đây.

Độc Cô Mỹ chỉ còn nước nhìn vào mặt y, nhưng lão không dám mở miệng, bởi vì cổ họng và bao tử của lão vì sợ quá mà co thắt lại, ngay cả tiếng nói cũng không phát ra được.

Câu Hồn sứ giả phì cười. Hình như y rất thích người khác sợ hãi hoang mang, thích người khác sợ y.

Nhưng tiếng cười của y bỗng ngừng lại thật nhanh, y lạnh lùng nói:

- Đáng lý ra chỉ mình ngươi lại thôi, tại sao bây giờ lại có hai người?

Độc Cô Mỹ vẫn còn chưa mở miệng được, câu hỏi này lão cũng không trả lời được.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Người ở đây, còn hần phải đi.

Độc Cô Mỹ thu hết can đảm nói:

- Y cũng không đi.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Hần không đi, ngươi đi.

Độc Cô Mỹ lớn tiếng cãi:

- Ta có hiệp ước, chính các ông đã dính ước hần hoi.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Người có, hần không có.

Độc Cô Mỹ nói:

- Y là bạn ta, tiền đóng hiệp ước, ta có thể trả giùm.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Hiện tại trả đây.

Độc Cô Mỹ nói:

- Tùy ý lúc nào trả cũng được, trong người ta còn có đem theo...

Câu Hồn sứ giả bỗng ngắt lời lão, y lạnh lùng nói:

- Dù bây giờ có trả, cũng đã quá muộn.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Tại sao?

Câu Hồn sứ giả nói:

- Bởi vì ta nói vậy.

Độc Cô Mỹ nói:

- Nhưng y đã đến đây, nhất định không thể còn sống trở về lại.

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi muốn cứu hần, chính ngươi phải đi, để hần lại.

Y không có miệng, giọng nói hình như đến từ địa ngục, đã bị lửa ma luyện qua, tuyệt đối không thể thay đổi.

Lục Tiểu Phụng bỗng lớn tiếng nói:

- Tôi đi đây.

Chàng nhẹ nhàng thả Độc Cô Mỹ xuống, phui phui quần áo, nói đi là đi.

Độc Cô Mỹ thờ dốc một hồi, bỗng chụp lấy áo chàng nói:

- Ngươi ở lại đây, ta đi.

Lục Tiểu Phụng cười cười:

- Ông đừng lo, tôi còn sống sót đến đây, nhất định sẽ còn sống trở về được.

Độc Cô Mỹ cũng còn cười được, lão lớn tiếng nói:

- Ta biết ngươi không để sống chết vào lòng, còn ta thì rất sợ chết...

Lục Tiểu Phụng giành nói luôn cho lão:

- Nhưng bây giờ ông không còn sợ nữa.

Độc Cô Mỹ gật gật đầu nói:

- Bởi vì ta...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì, bất kể ra sao ông cũng không còn sống được lâu, chi bằng nhường cơ hội lại cho tôi.

Độc Cô Mỹ nói:

- Đây là cơ hội duy nhất.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đã nghe rồi, ý của ông tôi hiểu lắm, chỉ bất quá...

Độc Cô Mỹ nói:

- Ngươi còn không chịu sao?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Được kết bạn với một người lục thân bất nhận, tôi đã thỏa mãn lắm, tiếc là trước giờ tôi không có thói quen để bạn bè chết giùm.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Người nhất định muốn đi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đi nhất định còn nhanh hơn ông.

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nhìn bọn họ, ánh mắt đầy vẻ chán ghét không sao nói được.

Y chán ghét tình bạn, chán ghét những chuyện đẹp đẽ trên đời, cũng như con dơi chán ghét ánh mặt trời.

Bỗng nhiên, có người ở xa gọi lại:

- Đem bọn họ vào, cả hai đều đem vào hết.

Tiếng gọi trong trẻo, vọng lại từ đám mây trắng, trong đám mây lại có một bóng người mặc y phục màu hồng nhạt xuất hiện, phảng phất cũng đang đứng lưng chừng trời, đang hướng về bên này vẫy vẫy tay.

- Ai nói muốn đem bọn họ vào hết?

- Lão đạo bà tử.

Bốn chữ đó giống như một đạo bùa thiêng, bỗng đem Lục Tiểu Phụng đến một phương trời khác.

Không ai có thể đứng ở lưng chừng trong mây, cũng không ai có thể qua lại bằng gió.

Câu Hồn sứ giả cũng là người, không phải là quỷ hồn hư vô gì, làm sao y đến được?

Lục Tiểu Phụng bước tới rồi, mới thấy trong mây có một sợi dây xích sắt lớn, bắt ngang qua hai bên bờ vực.

Đấy chính là cây cầu của bọn họ.

Cây cầu bắt ngang từ cõi trần thế đi đến cõi U Linh.

Vách núi bên này, có một cái giỏ lớn bằng trúc, dùng ròng rọc để kéo.

Vách núi bên này cao hơn, mở cái nút thắt dây ra, giỏ tre bèn trượt qua bên đối diện.

Độc Cô Mỹ đã ngồi vào trong giỏ tre.

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Phụng, lạnh lùng nói:

- Người có muốn ngồi vào đó để đi qua không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi có chân.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Nếu trượt chân rớt xuống, sẽ không còn chân nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi nhìn ra được.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Không những không còn hồn gì, ngay cả thi thể cũng chẳng còn gì, rớt xuống người sẽ tan nát như tương.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi nghĩ ra được.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Dây xích sắt này rất trơn, gió trên núi rất mạnh, bất kể người khinh công có cao đến đâu, bước trên đó, đều rất có thể rớt xuống.

Lục Tiểu Phụng cười cười hỏi:

- Ông đã rớt xuống bao giờ chưa?

Câu Hồn sứ giả nói:

- Chưa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông thích tôi?

Câu Hồn sứ giả cười nhạt.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Nếu chưa rớt xuống đó, sao ông biết được tôi sẽ rớt xuống? Nếu ông không thích gì tôi, thì cần gì ông phải quan tâm tôi sống chết ra sao?

Câu Hồn sứ giả cười nhạt nói:

- Được, người đi trước đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông muốn đi sau xem tôi té xuống?

Câu Hồn sứ giả nói:

- Cơ hội như vậy cũng nhiều lắm, trước giờ ta không muốn bị lỡ dịp.

Lục Tiểu Phụng lại cười cười nói:

- Nhưng lần này tôi bảo đảm ông nhất định sẽ bị thất vọng.

Xích sắt quả thật rất trơn, gió núi quả thật rất mạnh, người đi trên đó, cũng như đóm lửa lập lòe trong gió.

Đưa mắt nhìn qua, bốn bề đều là mây, phiêu phiêu dương dương, lững lững lơ lơ, cả trời đất hình như đang lững lơ trôi, muốn đi yên ổn trên đó, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Chuyện càng không dễ dàng, Lục Tiểu Phụng lại càng thích làm.

Chàng đi không nhanh, bởi vì nhanh dễ hơn chậm, chàng đi chậm chậm, như đang bước trên đại lộ bằng phẳng thênh thang.

Câu Hồn sứ giả đành phải chậm chậm đi theo sau.

Do đó Lục Tiểu Phụng càng cảm thấy khoan khoái.

Gió thổi qua đung quần chàng, mây trắng từng mảng từng mảng bay qua trước mặt chàng, chàng bỗng thấy giữa khoảng trời đất này, thật không còn chuyện gì đáng làm cho mình phải phiền não, nếu có rớt xuống thật, chàng cũng không màng gì.

Giọng của chàng trước giờ vốn rất tệ, không những vậy, ngũ âm còn không đầy đủ, vì vậy qua chín tuổi chàng không bao giờ mở miệng ra ca hát bao giờ.

Bởi vì chàng chỉ biết hát đồng ca.

- Muội muội bội trước nê oa oa

Tẩu đao hoa viên lai khán hoa...

Bỗng vù lên một tiếng, một trận gió từ đầu chàng vụt qua, một người đang đứng trước mặt chàng.

Một người không có mặt mũi.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Tôi hát có hay không?

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nói:

- Đấy không phải là ca hát, đấy là lừa hí.

Lục Tiểu Phụng cười lớn nói:

- Thì ra ông cũng có lúc không chịu nổi, tốt, tốt lắm.

Chàng lại hát lên, giọng hát càng lớn.

- Oa oa khóc liễu khiêu ma ma

Thụ thượng tiểu điều tiểu ha ha...

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nhìn chàng, đợi chàng hát xong, bỗng hỏi:

- Người là Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao tôi vừa mới hát lên xong, ông lập tức nhận ngay ra tôi? Không lẽ giọng hát của tôi còn nổi danh hơn cả tôi sao?

Câu Hồn sứ giả nói:

- Người quả thật là Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trừ Lục Tiểu Phụng ra còn ai hát được hay như vậy?

Câu Hồn sứ giả hỏi:

- Người biết ta là ai không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không.

Chàng lại cười cười nói:

- Trên đời này, người không thêm mặt mũi nhiều lắm, nhưng còn chưa có ai làm được một cách triệt để như ông vậy.

Ánh mắt của Câu Hồn sứ giả phảng phất như đang tóe lửa lên, y bỗng lấy cây trâm bằng gỗ màu đen trên đầu xuống, đâm lại Lục Tiểu Phụng.

Lối xuất thủ của y xem ra không kỳ lạ đột ngột gì, chiêu thức cũng không có gì biến hóa, nhưng thật tình nhanh quá, nhanh đến mức không tưởng tượng được.

Lục Tiểu Phụng không kịp thoái lui cũng không kịp tránh né, chàng đành phải thò tay ra, dùng hai ngón tay kẹp một cái!

Đây là môn tuyệt kỹ vô song thiên hạ, vạn lần không trật một, nhưng lần này lại bị trật qua một bên.

Một cái trâm bằng gỗ bình thường, hình như bỗng biến ra hai cây, đâm tới cặp mắt chàng như điện xẹt.

Nếu ở trên mặt đất bằng phẳng, chiêu đó chàng cũng không phải là không tránh được, nhưng hiện tại dưới chân chàng không phải là đất liền rắn chắc tin cậy được, mà là sợi xích sắt trơn tuột không giữ được chân.

Người chàng né qua một cái, chân chàng đứng không vững nữa, thân hình chao đi, rớt xuống dưới, rớt xuống vực thẳm sâu muôn trượng không thấy đáy kia.

Một khi đã rớt xuống, người sẽ biến thành tương.

Chàng không bị biến thành tương.

Câu Hồn sứ giả cúi đầu xuống nhìn, lập tức thấy một bàn chân đang móc vào dây xích sắt, người của Lục Tiểu Phụng như một con cá đang treo trên cần câu, dao qua dao lại trong gió.

Chàng có vẻ không màng gì cả, ngược lại còn cảm thấy thú vị, còn ca lên:

- Dao a dao

(Đu đưa)

Dao đao ngoại bà kiều

(Đu đưa đến nhà bà ngoại)

Ngoại bà khiêu ngã hảo hảo hảo...

(Bà ngoại nói tôi ngoan lắm)

Chàng không hát hết bài, bởi vì chàng quên mất khúc sau.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Xem ra ngươi quả thật là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại tuy còn là Lục Tiểu Phụng, đợi lát nữa không chừng sẽ biến thành một đồng thịt bầy nhầy.

Câu Hồn sứ giả hỏi:

- Ngươi không sợ chết thật sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Giả đây.

Vù lên một tiếng, người của chàng bỗng như chong chóng xoay một vòng, lại đứng trên xích sắt yên ổn như thường, chàng mỉm cười nói:

- Xem ra ông cũng không muốn tôi chết thật.

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nói:

- Ta chỉ bắt quá muốn ngươi biết một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Ánh mắt của Câu Hồn sứ giả như thiêu đốt lên, y nói từng tiếng một:

- Ta muốn ngươi biết, Tây Môn Xuy Tuyết chưa chắc là tay kiếm nhanh nhất thiên hạ vô song đâu, ta còn nhanh hơn hẳn.

Lần này không thấy Lục Tiểu Phụng đùa cợt nữa, ánh mắt chàng bỗng lộ ra một nét biểu tình thật kỳ quái, chàng nhìn y đăm đăm hỏi:

- Rốt cuộc ông là ai?

Câu Hồn sứ giả nói:

- Là người không thèm có mặt mũi.

Y không thèm mặt mũi, cũng không có mặt mũi, dĩ nhiên trên mặt chẳng có tí biểu tình gì, nhưng giọng nói của y phảng phất đầy vẻ bi phần không sao tả xiết.

Lục Tiểu Phụng còn muốn hỏi thêm, người của y đã bay lên như con chim én, chớp mắt đã biến vào trong đám mây trắng.

Mây trắng lững lờ, Lục Tiểu Phụng đứng đó như si như ngốc một hồi, không biết chàng đang nghĩ gì.

Một hồi thật lâu, chàng mới bước tới, rốt cuộc rồi cũng qua tới bờ bên kia, vách núi phía trước có hai cây gậy trúc buộc một sợi dây đỏ vắt ngang qua trước mặt chàng, đằng xa có một người đang lạnh lùng nói:

- Xông qua sợi dây sinh tử này, ngươi là một người đã chết.

Giọng nói lạnh lẽo như một lưỡi đao:

- Vì vậy tốt nhất ngươi nên suy nghĩ, đi qua hay trở về?

Trong lòng của Lục Tiểu Phụng cũng đang tự hỏi:

- Đi qua hay quay đầu về?

Đi qua là trở thành người chết, quay đầu về chỉ sợ cũng là con đường chết.

Sợi dây đỏ đó tuy đựng là đứt, nhưng thế gian này có mấy người muốn xông qua?

Lục Tiểu Phụng bỗng bật cười:

- Có lúc tôi cứ muốn chết cho rồi lại chết không được, không ngờ hôm nay lại chết dễ dàng như vậy.

Chàng mỉm cười, nhẹ nhàng bước qua, bước vào một thế giới trước giờ chàng chưa hề nằm mộng qua bao giờ.

Bước vào thế giới của người chết.

Đưa mắt nhìn quanh, một khoảng trống mông lung, không thấy gì cả, ngay cả Câu Hồn sứ giả cũng không biết đã đi đâu mất.

Độc Cô Mỹ cũng không biết đã đi đâu.

Nơi đây rốt cuộc là chỗ nào?

Không lẽ mình đã là người chết thật rồi sao?

Lục Tiểu Phụng ưỡn ngực lên, bước mạnh dạn về phía trước, miệng chàng lại cất tiếng hát bài đồng ca:

- Muội muội bội trước nê oa oa

Tẩu đao hoa viên...

Còn chưa hát hết câu này, bỗng nghe bên cạnh có người đang cất tiếng rên rĩ:

- Cầu xin nhà ông, tha cho tôi làm phúc...